

Valami régi, valami új

Indul a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója. Jaj, mit vigyek magammal Bánát szívébe? Két laptop, mert az egyikem még nincs rajta a fotószerkesztő program, a másik pedig könnyű, tudok rajta gépelni. Fényképezőgép, laptoptöltő, mobiltöltő, fényképezőgép-töltő, memóriakártya, lencsék, jegyzetfüzet. Ez az alap szett. Veszek egy kis mandulát, narancsot és banánt minden esetre, a sok éjszakázáshoz kelleni fog a vitamin és a rost. Ezt meg már a tapasztalat mondatja belőlem. Kollégiumban fogunk aludni, vajon vigyek törölközőt? Egyik krém, másik krém, parfüm és valami jó kis fülbevalók csak kellenek. Hány napot is leszek ott? Szorozva annyi zokni, bugyi... valami szép ruhát is beteszek, kettőt, sőt hármat, ez mégiscsak egy ünnep. Hideg lesz? Megnézem az előrejelzést. Tavaszi. Benti papucs, kiscipő, vastag tornacsuka. Beteszek egy könyvet is, délutánoként lesz időm, majd olvasgatom (nem volt, nem olvastam). Villanyokat otthon elzártam, a kutyákat megvan ki eteti, felsöpörtem, rendet hagytam, kezdődhet a szemle. Kezdődhet a tavasz első fesztiválja. Az úton még egyszer végiglapozom a programot. Durva lesz a tempó - mondom Nelinek (Góli Kornélia - a szerk. megjegyzi.), aki a volán mögött várja, hogy diktáljam hol kell majd és merre fordulnia, mintegy élő GPS-ként. Régi út, Törökbecséig csukott szemmel is tudom az utat. Aztán befutunk. „A templom mögött van a koli, hajtsatok be a templomudvarba kocsival nyugodtan” - halljuk az utasításokat. De erre később lesz idő, mi éppen csak beesünk a megnyílóra (amit fotóznom kell, szóval halleluja, hogy sikerült), majd később átparkolunk. Alsó szint - színházterem, emelet - beszélgetések, udvar - előadások közötti találkozási pont. A színpaddal szemben egy kis büfé, kávékat szívesen főznek nekünk a helyi önkéntesek. Máris kiszúrom a sarkot ítt, a büfében, ahol délutánoként majd írok, fotókat válogatok. Berendezkedem, ez lesz a bázis. És elindul a pörgés. Egyik előadás a másik után. S mind más. Ismerős és új arcok a színpadon.

KATTINTGATOK. EGY FÉNYKÉPEZŐGÉP KERESŐJÉBEN NÉZEK SZÍNHÁZAT, AMELYBEN MINDEN SOKKAL KISEBB. S MÉG ÍGY IS ELEMENTÁRIS.

Mert ott a lelkesedés, ami még a fotókon is átsüt. Számomra ezek a napok örömmépként pirossal vannak beírva a naptáramba. A másik, amit fotózás közben veszek észre, ha egy előadás alulvilágított, vagy ha túl sokat néznek egymás felé, vagy beszélnek a színpad felé fordítva. Ilyenkor nehéz fotózni. Ezt is megfejtettem. A hihetetlenül barátságos és lelkes szervezők közül Rontó Márta számomra a régi jó ismerős arc. Amikor meglá-

tom, mindig eszembe jutnak a nyári Battyú táborok, ahol szintén egy közösség pulzalt, ahova jó volt járni.

ÚGY LÁTSZIK, BIZONYOS ARCOK ÉS EMBEREK JÖNNEK VELÜNK. ÍGY VAGYOK AZ ESEMÉNYEKKEL IS. MERT MI ÉV KÖZBEN IS MESÉLJÜK AZ ITT TÖLTÖTT IDŐT, ESEMÉNYEKET, A LEGJOBB TÖRTÉNETEKET, PLETYKÁKAT.

Második alkalommal vagyok itt, Muzslyán. Már első alkalommal kulcsszó volt a kacagás, a nevetés. Az első alkalom nem a színházhoz kötődik, viszont rendszeresen emlegetem, hiszen azon a kiránduláson nevettem szerintem életemben a legtöbbet, amikor meglátogattuk bánáti barátainkat, Ripak Igort és Miklós Szilvesztert. Nagyon jókat nevetgélek most is.

AZ ITTENI EMBEREKNEK JÓ HUMORA VAN, A TÁJSZÓLÁST PEDIG EGYSZERŰEN MEGZABÁLOM.

Szóval csak annyi a kérdésem, hogy: na? mögöttetek? Ha még nem, akkor azt javaslom, gyertek csak bátran, van még hátra néhány nap.

Szerda Zsófi

Visszapillantás a múltba

Beszélgetés Balázs Mártával, aki a 60-as évek elejétől színészkedett Muzslyán

Balázs Mártát otthonában kerestem meg, és arra kértem, hogy kicsit nosztalgiázzunk. Szeretném, hogyha visszaemlékezne a régebbi időkre, ugyanis a párjával együtt színészkedtek. Férje, Balázs János rendező volt, színészkedett és énekelt is.

Sok mindennel foglalkoztak Önök, ha visszagondol, milyen volt a régebbi időkben, amikor sikeresen működtek a színészek?

- Mi 1964-ben kezdtük a színészetet. Azt az elején leszögezném, hogy annak idején szép, összetartó volt a színészcsapat, toboroztunk fiatalokat közénk, de voltak velünk idősebbek is, Rózsa Jani bácsi, Kurucz Jani bácsi, Raposék, a Molnár házaspár; aztán mi következünk, Pozsárék, úgyhogy remek csapat volt. Ez gyönyörű emlék, amit sosem felejték el. Volt, hogy mentünk szerepelni Debeljačára (Torontálvásárhelyre), és nem volt busz, hanem vonattal mentünk, Antalalván leszálltunk, onnan gyalog folytattuk az utat.

VITTUK A CUCCAINKAT, AMELYEKBE SZEREPELTÜNK, DE KELLÉKEKET NEM TUDTUNK VINNI.

Ez egy gyönyörű emlék, és a férjem, Jancsi mindent megörökített, ő filmezett is, minden dokumentációt elrakott, ebből most a Petőfi Kör készít egy kiállítást.

Érdekes, hogy milyen kalandos pillanatokat éltek át. Nekem úgy tűnik, nagyon összetartóak voltak, mert több házaspár is be volt kapcsolódva a tevékenységbe.

- Igen, bekapcsolódott többek között a Lábadi házaspár, Lénárt Jociék is... Rengetegen voltunk, nem is jut mindenki eszembe, hatalmas baráti körünk volt. Mindenkinek jutott szerep; Jancsi úgy nézte, úgy osztotta ki a szerepeket, hogy az jó legyen. Azt vallotta, hogy ha jól vannak kiosztva a szerepek, az már fél siker. Mi rendszerint zenés műveket játszottunk, és aki kevésbé tudott énekelni, annak segítettük.

Milyen érdekes élményeik voltak még, amelyeket megosztana velünk?

- Történt egyszer, hogy mentünk vonattal egy fellépésre, Rapos néni abban az időben járt a piacra, és mondta, hogy mi csak menjünk, ő a következő vonattal jön kicsit később.

ODAÉRTÜNK, MEGÉRKEZETT RAPOS NÉNI IS, DE LEMARADT A FÉRJE, JOCI BÁCSI.

Éppen akkor játszottuk a *Karikagyűrű* című népszínművet. Joci bácsi nem került elő, viszont velünk jött Varga Pista újságíró - „fekete” Varga Pista -, ő ugrott be helyette. Közeledett az előadás időpontja, elmagyarázták neki a szerepét, nem volt nagy szerep, egy cigányt kellett el-

játszani. Pista beugrott, majd lement az előadás, akkor érkezett meg Rapos Józsi bácsi, úgyhogy a felesége jól leteremtette, mert szókimondó asszony volt. Voltak ilyenek, rengeteg hasonló élményben volt részünk.

És merre jártak-keltek?

- Rengeteget utaztunk. Egy előadás harminckét próbával készült el, utána volt a bemutató Muzslyán, azután jártunk Vajdaságot. Egy-egy darabbal egész Vajdaságot beutaztunk. Volt, amikor mentünk szombaton és vasárnap is szerepelni. Nem volt olyan nehéz, pedig akkor még jómagam is dolgoztam, meg volt kerti munka a ház körül. De most már nem bírnám az éjszakázást.

Említette, hogy a párja megörökítette mindent. Ez egy nagyon fontos dolog.

- Szinte mindent lefilmezett. Amikor bemutatónk volt, akkor valakit megkért, hogy videózzon. Azok is megvannak. Képekkel is dokumentált mindent. Amikor utaztunk, ő mindig filmezett.

Ön szerint melyik volt a legérdekesebb, legjobb színdarab, amelyet előadtak? Melyik volt a legemlékezetesebb?

- Amikor még amatőr színrendezők voltak - Katona bácsi, Rapos bácsi -, abban az időben az estek nem voltak olyan színvonalasak, de elfogadhatónak számítottak. Utána, amikor megkötötték a testvérvárosi szerződést Békéscsa-

ba és Nagybecskerek között, akkor jött Magyarországról Csende Béla, aki segített az egyik darab rendezésében. Emellett még Máté Lajos táncmester is foglalkozott velünk. Elkezdtük ezeket a modern darabokat játszani, fölvtük a zenét, mert az elején élesben ment az ének. A zenekar ott volt, mi mikrofonon keresztül énekelünk, és táncoltunk mellé. A legsikeresebb darabok voltak a *Ne szóljatok bele!* vagy az *Isten véled, édes Piroskám!* Ezeket az előadásokat Magyarországon is bemutattuk, három-négy helyen. Jött egy rendező, aki besegített, illetve érkeztek színészek is megnézni a színdarabot, és azt mondták, hogy a miénk jobb volt, mint az övéké.

Megcsináltuk még a *Miniszterné* című előadást és a *Válogató lányt*, ez utóbbiban én játszottam a főszerepet. Aztán kezdtünk részt venni a szemléken ezekkel az új darabokkal, és mindig hoztuk haza az elismeréseket Muzslyának.

Biztosan büszkék (voltak) az elért eredményeikre.

- Persze, nagyon jól esett, hogy elismerték a munkánkat.

NEM AKAROK DICSEKEDNI, DE KÉTSZER-HÁROMSZOR ENGEM VÁLASZTOTTAK A LEGJOBB VAJDASÁGI AMATŐR SZÍNÉSZNŐNEK.

Jancsít meg számtalanszor díjazták, szinte minden rendezéséért kapott elismerést, valamint minden főszerepéért is. Emlékszem, voltunk Koszovón, Prizrenben szerepelni, ahol a *Válogató lányt* mutattuk be. Sövényházi tanító bácsi volt a Petőfi elnöke, és kiment az első felvonás előtt a függöny elé, elmesélte a közönségnek szerbül, hogy miről szól a darab. Később a második meg a harmadik felvonásnál is, úgyhogy megértették, tapsoltak és nevettek is.

Különféle képzésekre is eljártak?

- Igen, helyünkbe jöttek magyarországiak, békéscsabaiak, tőlük is sokat tanultunk, majd amikor csináltuk a *Miniszternét*, akkor Újvidékről jött egy rendező, akivel néha éjszakába nyúlóan is dolgoztunk. Abban az időben elég sokat feláldoztunk a siker érdekében. Volt olyan idő-

szak, amikor Jancsi járt Újvidékre, és én elkísértem őt a kurzusokra. Minden hétfőgén, szombaton és vasárnap is mentünk, sok hónapon keresztül. Én is tanultam ott valamit. Amikor elkezdett ő rendezni, akkor már nem hívtak külsős személyt erre a feladatra. Szép sikereket ért el.

A régebbi időkben hányan voltak a színpadon?

- Körülbelül huszonöt, mikor mindenki jelen volt.

ELŐFORDULT, HOGY KÉT SZÍNDARAB MENT EGYSZERRE, MERT ANNYI SZEREPLŐ VOLT.

Két részre osztozkodtunk, és két színdarabot készítettünk. Emlékszem egy időben készült a *Fatányér* című darab és a *Dankó Pista*.

Minden előadás a nép szórakoztatásáról szólt, de közben mindannyian jól érezték magukat...

- Feláldoztunk a szabadidőnk. Munkaviszonyban voltunk, a háztartást vezetni kellett, volt egy kis kert is, azt művelni, aztán este próba. Rászántuk a fiatalságunkat, mert szerettük a színészkedést. Gondolom, tehetségesek voltunk. Mert nem lehetett volna ennyi mindent elérni tehetség nélkül, a zsűri nem hiába ítelt oda nekünk díjakat. Balázs Márta arról is mesélt, hogy volt olyan eset, amikor takarítottak, illetve megtörtént, hogy közös erővel kimeszelték a Petőfit. Ezért a jutalmuk háromnapos gyerdápi kirándulás volt. Ez szintén meg van örökítve filmen. Úgyhogy mindent megtettek a közösségért.

Kónya-Kovács Otília

Közép-Bánát kék ege alatt

Visszatekintés Muzslya művelődési életére (2. rész)

Gazdag múltra tekint vissza a muzslyai színjátszás. Bár a szabadtéren előadott daraboknak is hatalmas sikere volt, mégis nagy eredményként könyvelhető el az, amikor tető került az egyesületi tagok feje fölé.

LÁTÁSTÓL VAKULÁSIG: GYÖNGYÖSBOKRÉTA

Az önkéntes tűzoltócsapat 1936. szeptember 6-án Bodré Gergely vendéglőjének kerthelyiségében, a kék ég alatt „Gyöngyösbokréta” ünnepélyt tartott. Erről a Torontál Újság is beszámolt, valamint azok, akik annak idején a résztvevői voltak az eseménynek. Az ünnepély egész nap tartott. Reggel öt órakor zenés ébresztővel kezdődött. Kilenc órakor a falu szélén, az Epreskertnél (mai Dégi József utca) a helyi viseletbe öltözött fellépők gyülekeztek, és várták Kovács István nagybecskereki preláthus érkezését. Fél tízkor elindult a zenés-énekes felvonulás a tűzoltózászlóval az élen a Mária Szent Neve-templomba, misére. Délután négy órakor a falu végén fogadták a vendégeket, majd elindult a felvonulás a Bodré vendéglő kerthelyiségébe (ma a nyugdíjasotthon áll ott). A délutáni műsor öt órától hét óráig tartott. Elhangzottak dalok zenei kísérettel, és néptáncokat mutattak be a vendégek és a helyi fellépők. Az esti műsor hét órakor társas vacsorával kezdődött, utána bemutatták a *Mézeskalács* című háromfelvonásos mesejátékot.

Gyöngyösbokréta, 1936.

AZ ANYAKÖNYVEK TANÚSÁGA SZERINT A KÖVETKEZŐ ÉVBEN AZ ÚJSZÜLÖTTEKET JÁNOS VITÉZRŐL ÉS ILUSKÁRÓL NEVEZTÉK EL.

A rá következő esztendőben a színjátszó csoport nagy sikerrel előadta a *Csárdáskirálynő* című operettet.

Megállapíthatjuk, hogy a falu telepítésétől kezdve a különböző testületekben és csoportokban sokrétű tevékenység folyt. Szinte az egész falu részt vett a kultúra ápolásában, és közösen építették a gazdag művelődési életet.

A MÁSODIK VILÁGÉGÉS SEM PERZSELTE MEG A ZSENGE HAJTÁSOKAT

A Petőfi Sándor Kultúregyesület 1947-ben alakult meg, és erre az időszakra vezethető vissza a színjátszó szakcsoport önállósulása. Az akkori műkedvelők és pártoló tagok szinte a semmiből kezdték meg a működésüket. Odaadó munkájuk gyümölcseként annyi anyagi eszközt teremtettek, hogy 1949-ben a falu központjában megvásároltak egy öreg kincstári épületet, amelynek a helyén a mai Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület otthona áll. A színjátszók rengeteget dolgoztak: egy-egy darabot többször is előadtak helyben, Nagybecskereken és a környező magyarlakta falvakban. Alapszabályzatukban előirányozták a nemzeti kultúra fejlesztését és megőrzését. Parasztkocsikkal járták a vidéket, tájoltak.

AZ ELŐADÁS UTÁN A TÁNCMULATSÁG REGGELIG TARTOTT. AZ EGÉSZ NAPOS PROGRAMON JELEN VOLT A FALU APRAJA-NAGYJA, FÁRADSÁGOT NEM ISMERVE.

A rendezvény résztvevőiről fényképek készültek. Az ügyes kezű asszonyok hímzett, írásos falvédőkön örökítették meg a népünnepélyt.

JÁNOS ÉS ILUSKA, BÉGETŐ BIRKUSKA

A János Vitéz 1938-ban a tűzoltótestület műkedvelői nagy sikerrel adták elő szabadtéren, pompás díszlettel. A próbákat a Wolf-malom közelében lévő Virág-kocsmában tartották meg. A dalokat az akkori kántor harmóniumkísérettel tanította be. A fellépők tavasztól a nyár végéig tanulták a darabot. Eleink érdekes módon, ugyanakkor ötletesen oldották meg a színpadot és a nézőtér kialakítását. A színpad a Wolf-malom előtti téren (a Kun Béla és a Munkácsy Mihály utcák kereszteződésénél) állt. Olyan magasra emelték, hogy a tündérlányok alul be tudtak menni.

JÁNOS VITÉZ ÉLŐ BIRKÁKAT TERELGETETT.

A zenekar a színpad előtt ült. A függönyök erdőt idéztek: egy részüket a helybéli kocsmárosok biztosították, a többi a városból kölcsönözték. Az előadást helyben többször is bemutatták, sokan érkeztek a városból és a környező falvakból is. Nagybecskereken kétszer vendégszerepeltek.

MINDENKI A SAJÁT RUHÁJÁBAN SZEREPELT; A RENDELKEZÉSRE ÁLLÓ PÉNZT AZ OTTHON MEGVÁSÁRLÁSÁRA, MAJD A SZÍNPAD KIÉPÍTÉSÉRE ÉS BÚTORVÁSÁRLÁSRA FORDÍTOTTÁK.

A falu művelődési életébe egyre több pedagógus kapcsolódott be, a tevékenység folyamatosan bővült. Hamarosan megalakult a falusi könyvtár, a sakk- és zeneszakosztály, a vígalmi bizottság (hagyományos bálók, szórakoztató és táncestek szervezése), illetve a népegyetem (szakelőadások meghívott szakemberekkel). Időnként működött néptáncsoport, képzőművészeti alosztály, továbbá rövid ideig filmklub is. A felújított fúvószenekar szintén megkezdte munkáját. Minden közösség nagy lelkesedéssel dolgozott. Egy 1950-51-ben készült tabló őrzi a Petőfi Sándor Kultúregyesület alapítóinak nevét. Szaktudással gyarapodva, odaadó, kitartó és folyamatos munkával

AZ EGYESÜLET VAJDASÁGBAN A LEGJOBBAK KÖZÉ EMELKEDETT.

A hatvanas években faluszinten bevezették az ún. pótatást (helyi járulékot). A befolyt összegek egy részét a művelődési életre fordították.

Helyszűke miatt az otthon 1964-ben bővült. A faluban működő társadalmi, politikai és tömegszervezetek összefogásának eredményeként 1965-ben kiépült a jelenlegi otthon. Az anyagiakat a kultúregyesület az italmérésből teremtette elő, az akkori Népfront megvásárolta az építkezéshez szükséges téglát, a községi Művelődési Alap pedig 15 millió (akkori) dinárt biztosított az építkezéshez.

AZ ITALMÉRÉSBŐL ÉS A MŰKEDVELŐ TEVÉKENYSÉGBŐL GYARAPODTAK AZ ESZKÖZÖK.

Felújult a ruhatár, bebútorozták a helyiségeket. A lebontott régi épület anyagából, önkéntes munkával épült meg a nyári színpad a hozzá tartozó öltözőkkel, valamint a kerthelyiség fedett páholyokkal, rózsakerttel és zöldövezettel. A nyár folyamán tartalmas előadásokat és bálakat rendeztek, amelyek sok vendéget vonzottak. A helybéli fellépőkön kívül elismert hazai és magyarországi színészek, énekesek, művészek szórakoztatták a népes közönséget.

Az előadások mind színvonalasabbak lettek. Egy-egy színdarabot akár huszonöt alkalommal is előadtak, a színészek bejárták Vajdaság magyarlakta településeit. A színdarabok mellett a fellépők (énekesek, zenekarok, kabaréjelenetek előadói, műsorvezetők) változatos műsorral tájoltak számos helységben. A fellépők legnagyobb jutalma a taps volt - ez jutott belőle bőven: ez jelentette a fizetést.

Az emeleti és az épület előtti részt 1979-1980-ban építették ki, ekkor belső bő-

vítéseket is végeztek. Ezt a nagyberuházást a muzslyai helyi közösség (helyi járulékból származó eszközök) és az akkori nagybecskereki művelődési érdekközösség fedezte. Helyet kapott a könyvtár és több iroda is. A belső térben két alkalommal is végeztek átalakításokat.

Az egyesület fennállásának harmincéves évfordulóját 1978. november 17-én ünnepelte. A beszámolóban felsorolták a harminc év alatt bemutatott színdarabokat is. Ezek: a *Vöröshajú*, *Csikós*, *Juhászlegény*, *Szegény juhászlegény*, *Falu gyöngye*, *Cigány*, *Falusi verebek*, *Csiperke kalap*, *Hazug és a füllentő*, *Férjhez megy a bíró lánya*, *Gyöngyösbokréta*, *Gyöngykaláris*, *Szép Mihál*, *Valahol délen*, *Lázadók*, *Fogoly*, *Búzakalász*, *Nótás Kata*, *Csácsi puszta*, *Tolonc*, *Zeng az erdő*, *Hazudik a muzsikászó*, *Karikagyűrű*, *Mackó*, *Aranykakas*, *A hölgy hozzám tartozik*, *Isten veled, édes Piroskám*, *Fatányér*, *Ne szóljatok bele*, *A sztár is meztelen*, *Dankó Pista*, *Zsuzsi*, *Válogatós lány*, *Bekopog a szerelem*, *Miniszterné öngagsága* és a *Tavaszi keringő*.

AZ EGYÜTTES 340-SZER LÉPETT SZÍNPADRA, ÉS A FELJEGYZÉSEK ALAPJÁN CSAK NEM 100 EZREN LÁTTÁK AZ ELŐADÁSOKAT.

Egy-egy darab elkészítésében átlagban huszonöt műkedvelő vett részt, és majdnem ugyanennyi „mellékszereplő” (zenekari tagok, függönyhúzó, ügyelők, sűgők, a színpadi kellékek készítői és felállítói). A harminc év alatt több mint nyolcszáz önfeláldozó, jóakarátú ember, önkéntes műkedvelő szórakoztatta a közönséget. Mindazok nevét, akik a kezdetektől napjainkig részesei voltak a település művelődési életének, helyszűke miatt lehetetlen felsorolni. Neveiket hangfelvételek, filmszalagok, újságcikkek, plakátok és fényképek őrzik.

Palatinus Aranka
***** Folytatjuk

Karikagyűrű c. előadás, 1968.

Zümmögő sisakok

Tasnádi István *Rovarovok* című darabját állította színpadra a szabadkai Fabula Rasa Színház Színjátszó Grund. A fiatal társulat nagy fába vágta a fejszét; a *Rovarovok* egy mozgással és zenével teli musicalprodukció, amelyben a színészek saját készítésű jelmezekben, Disney-karakterekből vagy éppen kocsmák világából merített ihlettel keltnek életre tetveket, bögölyöket és csótányokat. Az előadás előtt a rendezőkkel és a szereplőkkel beszélgettünk a próbafolyamat „összematematikázásáról” és a karakterformálás nehézségeiről.

- Nagy feladat volt ennek az egésznek az összematematikázása és összeollózása, hiszen először csináltunk énekes-táncos produkciót a csoporttal - mesélte nekünk **Budinčević Krisztián**, az előadás egyik rendezője, aki azt is kiemelte, hogy a gyerekek mindezt nagyon nagy örömmel és nyitottsággal fogadták, úgyhogy szerintem a produkció sikerként könyvelhető el.

- A felkészülés alatt a színészek sok új dologgal találkoztak, és mi is sok új elemet vittünk az egész folyamatba. Külön tánc- és énekórák voltak, aztán irány a stúdió. Igyekeztünk ott segíteni nekik, ahol csak tudtunk, a végére pedig összeállt az egész - osztotta meg velünk Krisztián a próbafolyamat részleteit.

- Sokféle zenei műfaj szólal meg ebben a produkcióban, hiszen a musical egyik alműfaja a trash-revü. Ez adja az egész különlegességét - a rovarovok vonatkozásában is -, és azt gondolom, így könnyebben befogadható. Az önmagunk keresése is megjelenik az egyik főszereplőnk, a Tiszavirág karakterében - fejezte be gondolatait a rendező.

Nyári Ákos, az előadás másik rendezője elmondta, Krisztiánnal diákkorukban már játszották ezt a darabot, és mint kiderült, a díszlet egyik hangsúlyos darabja ebben a produkcióban is helyet kapott.

— EGY RÉGI SZERELMET MELEGÍTETTÜNK ÚJRA.

Egyébként a próbafolyamat nagyon jó volt, hiszen sok alkotó dolgozhatott együtt.

SALAMON LUNA PÉLDÁUL WORKSHOPSZERŰEN KÉSZÍTETTE EL A FIATALOKKAL A SAJÁT KOSZTÜMJEIKET. MINDEN ROVARNAK VAN EGY HANGSÚLYOS SISAKJA, AZT IS ŐK KÉSZÍTETTÉK

- mesélte a rendező. Fontos a tánc, a zene, szórakoztató is az egész, de én mégiscsak akkor leszek elégedett, ha át-

árad a közönségre is az a hit és szeretet, amit a fiatalok beletesznek ebbe a produkcióba - szögezte le Ákos.

A lassú, ezergermekes apuka, Tetű szerepébe bújt **Sziráki Alex** elismerte, nehézségekre ütközött a karakter megformálását illetően.

- Lassan kellett mozognom, és a beszédemre is oda kellett figyelnem, mert nagyon sokszor elszőkött a mondat vége - mesélte Alex.

A próbafolyamatot azonban nagyon élvezte, s arról is beszámolt, szerintem fontos üzenete van az előadásnak: - Nem szabad mindig csak magunkkal foglalkoznunk, hiszen az a veszteséget is okozhatja - mindig tekintettel kell lenni a másokra is - jelentette ki a színész.

Pletikoszity Dita a Bögöly szerepét játszotta. Elmondása szerint számára az volt a legnehezebb, hogy karakteréhez nem igazán talált sztereotipikus viselkedési formákat.

- Ott a bolha, aki folyamatosan pattog, a tetű lassú, de a bögöly... Ezért inkább egy általános figurát próbáltam magamnak kialakítani, de az biztos, hogy kocsmába járósat - mesélte nekünk Dita.

Kókai Dávid Don Gó szolgáját, a Döglegyet alakította. Elmondta, ő a Disney-rajzfilmekből merített ihletet a karakter megformálásához.

- Ha megtetszett bennük egy karakter, vagy hasonlított erre a szerepre, akkor az ő jellemvonásait próbáltam belevinni a Döglegy karakterébe is - mondta Dávid, ám azt is kiemelte, színésztársai tanácsait is igyekezett megfogadni. A Csótány, a Ganéjtúró és a hegyesfarkú répaparkó szerepét öltötte magára **Mészáros Martin**. Nem volt egyszerű váltani közöttük, hiszen elmondása szerint a csótány pincér, a ganéjtúró öntelt, a répaparkó pedig nagyon menő karakter.

- Főleg régebbi videókat néztem erről az előadásról, azokból merítettem az ihletet. Nehezebb, ha valakinek több szerepe van, hiszen nem tud csak egyetlen egyre fókuszálni, viszont sokat segített a gyakorlás és a váltások megszokása - mesélte nekünk Martin.

Rapos Emma

Bármilyen lehet gyilkos fegyver?

Beszélgetés a Fosszilis Mosolycsalók csapatával

A találkozónak negyedik napjának második előadása során a közönségnek egy különleges élményben lehetett része. A Fosszilis Mosolycsalók tagjai interaktív színházi formában vitték színpadra Roald Dahl *Áldozati báránycomb* című novellájának feldolgozását. A színházteremben megfagyott a levegő, az idő is szinte megállt. A háborzongató történet során a nézőtér testközelből figyelhette az események alakulását.

Jankovics Andrea, a társulat rendezője beszámolt a csapat jelenlegi felállításáról, valamint annak múltjáról:

„Három éve létezünk. A Mosolycsalók gyerekcsapatból nőtte ki magát ez a társaság. Amikor a középiskolásaink elbúcsúztak tőlünk, akkor úgy döntöttünk, hogy alakítunk egy középsulis csoportot. Így született meg a Fosszilis Mosolycsalók. Ennyien vagyunk, ahányan most itt ülünk, tehát öten, engem nem számolva.”

Az előadás kialakulásáról, a mű kiválasztásáról, valamint a próbafolyamatról a következőket osztotta meg:

„Ez egy kriminovella Roald Dahl novelláskötetéből. Elolvastam, megtetszett, fantáziadús volt számomra, és úgy gondoltam, érdemes lenne megcsinálni. Pont annyi szereplője van a műnek, ahányan mi most vagyunk, ezért ez kapóra jött. A próbafolyamat elég rövid volt, és mondhatni egy egész hónapunk kiesett, mert nem volt próbatermünk. Tartottunk jó pár olvasópróbát, aztán színpadra is kellett tenni. A főpróbahéten állt össze az egész. Ez egy rohamtempóban készült darab, de mi nagyon szeretjük.”

A novellában szereplő férjet Mák Dorottya alakítja a színpadon, akinek nem volt könnyű feladata, viszont bátran leküzdötte az akadályt.

„NŐKÉNT ELŐSZÖR NEHÉZ VOLT, MERT NEM TUDTAM, HOGYAN VISELKEDNEK ÉS BESZÉLNEK A FÉRFIAK, DE KÉSŐBB SIKERÜLT MEGTANULNOM.

Ez a férfi goromba, és lekezelően bánik a feleségével. Viszont csak velem viselkedik így, általánosságban nem derül ki róla több” - emelte ki.

Benei Rebeka a színdarabban rendőrként jelenik meg. „Ez a rendőr nagyon menő.

A MINDENNAPI ÉLETBEN IS ÉRZEM, HOGY EZ A RENDŐRKARAKTER KILÉP BELŐLEM: BEÉPÜL A MONDATAIMBA, A TETTEIMEN ÉRZEM, HOGY A RÉSZEM LETT.

Már azon is elgondolkodtam, hogy ez lehetne a hivatásom” - osztotta meg gondolatait Rebeka.

Hajvert Zalán az elbeszélés narrátora. Ő a történet mesélője, aki a hangjával teremti meg a novella hangulatát - ez a fő színészi eszköze.

A novella főszereplője Mary Maloney, Patrick Maloney felesége, akít Tomik Eszter testesít meg.

„ÉN JÁTSZOM A FÉRJEM FELESÉGÉT.

A karakterem egy nagyon kedves, terhes nő. A darabban kiderül, hogy pontosan hogy is viszonyul a mogorva, fölényes párjához. Nem szeretném lelőni a poént, így csak ennyit mondom.”

A Fosszilis Mosolycsalók nem először vesznek részt a szemlén. 2024-ben is nagy sikert arattak. A zsűri a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját - a vendégjátékosok lehetősége - nekik adományozta *A kopasz énekesnő* című ellenszínmű színpadra állításáért, a legjobb új formákat kereső előadásért.

Mák Andrea

A bátorság próbája

Ne hagyjuk, hogy a szörnyeké legyen a világ!

A jó és a rossz örök harca, a mindannyiunkat körülvevő félelem és a bátorság ereje elevenedett meg a zombori Magyar Polgári Kaszinó színjátszóinak produkciójában. Békés Pál *A Féőlény* című darabját Ralbovszki Csaba rendezésében láthatta a közönség, egy rendkívül kreatív csapat tolmácsolásában, amelynek tagjai maguk készítették a jelmezeket és a kellékeket is. A bemutató előtt a társulat tagjaival beszélgettünk arról, miért érezzük ma is aktuálisnak a „szörnyek” jelenlétét, és miért fontos, hogy egy kortalan mese tükrében szembenézzünk saját szorongásainkkal.

- Jó pár évvel ezelőtt kaptam az egyik tanáromtól ezt a szöveget. Már akkor nagyon tetszett, csak még a csapatot nem találtam meg hozzá. Alapvetően a jó és a rossz harcáról szól, nagyon szép történet - kezdte gondolatait a darab kapcsán Ralbovszki Csaba. Mint elmondta, végül azért is esett erre a választás, mert jól szét tudta osztani a szerepeket.

- Mindig úgy dolgozom, hogy először megismerkedek a csapattal. Két-három alkalommal összegyűlünk, szituációs gyakorlatokat csinálunk. Szeretem azt is, ha a színészek maguk készítik a kellékeket, a jelmezeket, sőt a zenét is - szerencsére ez a csapat nagyon kreatív és ügyes, tudtam a színészeimre támaszkodni - magyarázta a rendező.

Juhász Emma alakította a színpadon a Féőlényt. Elmondása szerint azonosulni tudott vele.

– MINDENHOL AZT LÁTJUK, HOGY MINDENKI FÉL. ILYEN VILÁGBAN ÉLÜNK.

Ezt nagyon át tudtam érezni a karakteremben is - szögezte le Emma.

Szladek László az Irodaszörny szerepére - elmondása szerint - rögtön ráérezett.

- Amint elolvastam a szöveget, azonnal bevillant, hogyan képzelem el ezt a karaktert, és erre építettem a színpa-

don tovább - mesélte nekünk a színész. A darab kapcsán ő is a bátorság erejét emelte ki.

- Nem szabad félni, ez tény és való. Ha az ember jobban belegondol ebbe a történetbe, akkor láthatja azt is, mennyire szépen kivetíthető a mai világra is - jelentette ki László.

Erre a gondolatra csatlakozott Juhász Rafael is, aki Csabangot, az árulót játssza a produkcióban.

– FONTOS, HOGY AZ EMBEREK MERJENEK SZEMBESZÁLLNI A FÉLELMEIKKEL,

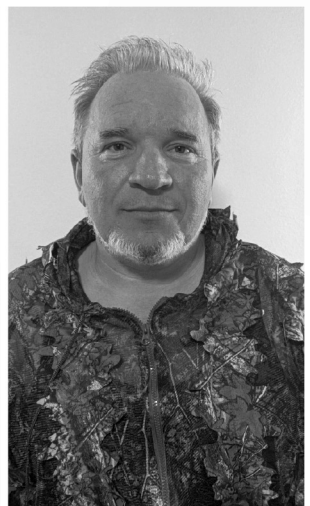
hiszen idézőjeles szörnyek így vagy úgy, de mindig is voltak, és mindig is lesznek - mondta el nekünk Rafael.

Rezsicska Károly Porhanyt és Belső Kongót alakítja az előadásban. Mint mondta, míg az előbbi karakteren dolgozni kellett, addig az utóbbi szinte magától jött.

- Porhanyként nincs sok szövegem, de sokat vagyok a színpadon, így inkább a játékra fókuszáltam, ám közben kapott egy íratlan törzsfőnöki, szinte apaszerepet is a személyiség. Belső Kongó az viszont csak jött - mesélte a színész. Hozzátette, szerinte ez a mű kortalan.

- Minden korra rávetíthető ez a szöveg. A lényeg, ne engedjük, hogy a szörnyeké legyen a világ - jelentette ki Károly.

Rapos Emma

Dögös harmincas

Már három évtizede áldozunk az amatőr színjátszás hordozható oltárán

Stílszerűek voltunk, és a jeles alkalomból kifolyólag azok is maradunk. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának rögzös-hosszú múltjából szemezgettünk, és huszonkilenc jellegzetes, emblematikus mondattal emlékezünk meg az elmúlt három évtizedről. Az első Találkozót 1996-ban tartották meg Csantavéren. Mennyi, de mennyi víz folyt le azóta a Dunán/Tiszán (a választás az olvasóra bízva).

“

„A Találkozó szereplői egészen másért és egészen máshogy dolgoznak. Nem akarják se velünk, se magukkal elhítenni azt, hogy valami olyasmit tudnak, amiért fel kell nézni rájuk, amiért tiszteletet és csodálatot érdemelnek, amiért díjak járnak.”

(gigi, Sűgő, 2013. április 5.)

”

“

„Nem volt egyszerű elindulni. Berta Ferenc állandó jelleggel Kisorozshoz akarta kötni, de közös erővel sikerült meggyőzni, hogy sokkal inkább betölti szerepét a közösség erősítését, megtartását és felemelését illetően, ha behálózunk vele egész Vajdaságot, egyik évben Bánátban, a másikban Bácskában tartjuk meg.”

(részlet Dudás Károly nyitóbeszédéből, Magyar Szó, 2015. április 11-13.)

”

“

„Az emberek nagyon kegyetlenek tudnak lenni azzal kapcsolatban, amit a színpadon látnak, főleg ha az annyira ellentmondásos érzéseket vált ki, mint ez az előadás. Ezért mindig óriási dolog, amikor a játsszók maximálisan felvállalják és megcsinálják a »szerepüket« a színpadon.”

(Béres Márta nyilatkozata, Magyar Szó, 2014. március 24.)

”

“

„Manapság sok minden születik és hal ki egyszerre, vagyis párhuzamosan. De mi és Ti talpon, porondon maradunk.”

(bb, Sűgő, 2012. március 30.)

”

KI SÚGJA MEG A 30.-AT?

Fentebb már említettük, hogy ez a 30. év, de mindössze 29 mondatunk van. Értitek, ugye? Egynek vagyunk híján mindössze. De hiába nélkülözünk, kéregetni nem fogunk, helyette inkább nagyszabású versenyt hirdetünk, amelynek keretében bárki elküldheti a jubileumi Találkozó tételmondatát.

Az öltözőben hallottátok?

Az előtérben tolongva?

A nézőtéren suttogta valaki?

Esetleg a színpadon hangzott el?

**Szkenneljétek,
pötyögjétek,
ide küldjétek:**

A szemléhez kötődő, tartalmas és/vagy ötletes szólás-mondásokat péntek (április 17.) délig várjuk.

Szombaton a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszás Facebook-oldalán indul a szavazás.

A beküldöttek közül vajon melyik lesz a XXX. Találkozó kulcsmondata?

Ma a Találkozó színpadán

Egy veterán, két naposcsibe

Zentáról az idén három csapat is jelentkezett a Találkozóra, ebből kettő ma mutatkozik be. A Döme Zoltán által régóta dirigált KEX-től megszokhattuk: állatságokról beszélnek, de az emberiségről is szólnak. A Kéz a Kézbenesek pedig a tavalyi sikeren felbuzdulva ismét mesélnek. A 2025-ben alakult szajáni csoport furcsa vacsorára invitál: reméljük, nem mi leszünk a főfogás.

Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezete, Zenta

A szervezet több mint egy évtizede foglalkozik színjátszással. Évente két mesejátékot készítünk: egyet anyák napjára, a másikat a fogyatékosokkal élők világnapjára. A mesejátékokat úgy dramatizáljuk, hogy szervezetünk szinte minden fiatalja szerepelni tudjon bennük, képességeihez mérten. Legsikeresebb mesejátékaink: *A kelekótya kiskakas*, *Palacsintasütés*, *A ruha*, *A néma hercegnő*, *Szerencsés Jankó*, *A rút kiskacsa*, *A boldog ember inge*, *A csodapatika*.

Kezdetben mesejátékainkat csak egy, legfeljebb két alkalommal mutattuk be. Az utóbbi években kezdtük ezeket szélesebb körben előadni, a zentai idősök napközijétől kezdve az általános iskolákig. A múlt évben a *Csodapatika* című darabbal már tíz helyen szerepeltünk.

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán tavaly vettünk részt először, versenyen kívül természetesen, ahol pozitív kritikában részesültünk. Külán, az értelmi fogyatékosok számára megrendezett drámafesztiválon pedig másodszor jártunk, és ezúttal is egyetlen magyar csapatként versenyezhetünk. *A ruha* című előadásunkat a második legjobbnak találták, a múlt évben pedig a legjobb rendezésért járó díjat érdemeltük ki *A csodapatika* című darabbal.

A Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezete bemutatja:

A békakirályfi (80')
Mesejáték

Átdolgozta, színpadra alkalmazta: Csontos Bata Márta

Rendező: Csontos Bata Márta

Jelmeztervező: Engi Beatrix, Csabai Jerne

Diszlettervező: Dukai Berkes Tímea

Technikai munkatárs: Csontos Károly

Szereplők:

Mesélő - Ágoston Endre

Tündér - Stojanovski Svetlana

Békakirályfi (Feri királyfi) - Ágoston Ferenc

Kiskirálylány - Kolompár Vanessza

A békakirályfi apja, a király - Szabó Norbert

A békakirályfi anyja, a királyné - Galsa Edít

A békakirályfi idősebb bátyja - Katona Zorislav

A békakirályfi fiatalabb bátyja - Csontos Gergely

A kiskirálylány apja, a király - Berta Levente

A kiskirálylány anyja, a királyné - Anus Anita

A kiskirálylány idősebb nővére - Ádám Nikoletta

A kiskirálylány fiatalabb nővére - Andruskó Hajnalka

Udvarhölgyek - Varga Bettina, Matović Emese, Putica Daniella

Dajka - Szabó Szilvia

Szolgák - Burány Béla, Burány Róbert

Hírnök - Szabó András

Udvarmester - Molnár Gábor Viktor

KEX Egyesület, Zenta

Szabad szellemű, nem normális színházkedvelők gyülekezete vagyunk.

A tavalyi előadásunk (*A jó a rossz és az ember*) 15 előadásig jutott két és fél hónap alatt!!!

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2023 - A zsűri rendezői különdíjat adományozott Döme Zoltánnak, a társulat művészeti vezetőjének.

KEX Egyesület bemutatja:

Döme Zoltán - Bimbó: *Bolhacirkusz* (35')

Vígjáték

Rendező: Döme Zoltán - Bimbó

Technikai munkatárs: Fendrik Zsolt, Piros Bálint

Szereplők:

Döme Zoltán - Bimbó

Fendrik Zsolt

Piros Bálint

Ady Endre Művelődési Egyesület, Szaján Bambach Róbert Színjátszó Társulat

Színjátszó csoportunk októberben alakult. Tagjainak nagy része először lép deszkára, de szorgalmas, kitartó csapatot alkotnak. Buzdítják egymást, és senki sem futamodhat meg közülük, mert tudatában vannak annak, hogy egymásért dolgoznak. Egyesületünk tagjai közül szinte mindenki gyerekkora óta a néptánc csoportunk aktív tagja, és a hagyományos kézi aratásban is több alkalommal megmérették magukat. Kis közösségünk érdekében rengeteget tesznek.

Külön dicséretet érdemel, hogy a darabhoz szükséges kellékeket maguk szerezték be és készítették el: fűrtak, faragtak, mindent önállóan akartak végigcsinálni. „Próbálják a szárnycsapkodást, mint a kis golyák - hagyni kell őket, hadd önállósuljanak” - mondja a rendező, Szabó László.

Bambach Róbert Színjátszó Társulat bemutatja:

Francis Veber: *Dilisek vacsorája* (70')

Vígjáték

Rendező: m. v. Szabó László

Díszlet: Jaksa Erzsébet

Súgó: Mészáros Evelin

Technikai munkatárs: Borsi Balázs

Szereplők:

Fransoa Pingnon - Lipinszki Alexandar

Pier Brochant - Kószó Henrik

Christine Brochant - Szabó Laura

Csak Leblanc - Benyócki Attila

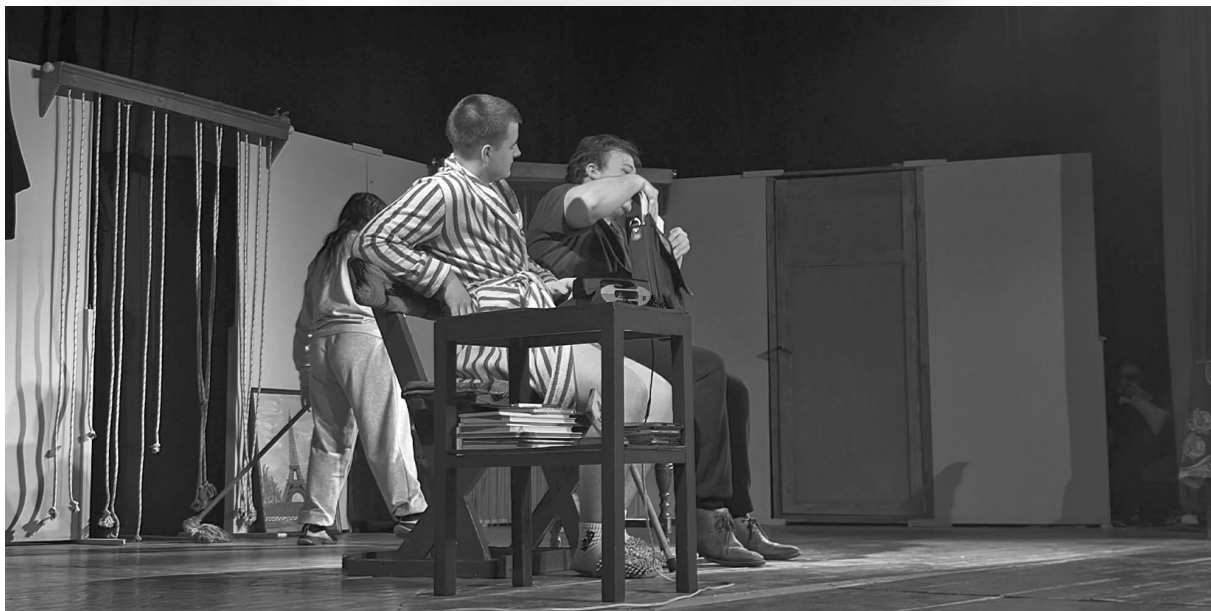
Marlene Uga - Bobojcsev Réka

Lucien Cheval - Benyócki Ákos

Pascal Menaux - Fekete Ricsárd

Doktornő - Deák Dorina

Szobalány - Krabók Irisz

Nemcsak bogarak, hanem csodabogarak is

A Népkör Magyar Művelődési Központ Fabula Rasa Színjátszó Grundjának zsűri-zése

Népes csapat jelent meg ma Muzslyán, a fiatalok energiája nem csupán a közönséget, de a zsűrit is elragadta, különböző korosztályok együtt zümmögtek a szabadkaiak előadásában.

László Sándor így kezdte a mondandóját: *„életemben nem gondoltam volna, hogy délután fél kettőkor lehet színházba menni, színházat nézni, és nem borzasztó, hanem jó élmény lesz”*. Ha a fenti energiák jók és működnek, akkor a fogadó fél is jól érzi magát. Ebben a csapatban sokan vannak, és mindenki jól végezte a dolgát - dicsérte László Sándor a csoportot. Nem érezte úgy, hogy ez számukra munka lenne, hanem öröm és játék, ezt így is kell csinálni.

A CSOPORTVEZETŐKNEK HATALMAS DICSE-RET JÁR, UGYANIS EZ EGY ÓRIÁSI HADMŰVE-LETET IGÉNYLŐ MUNKA, LEGALÁBB AKKORA, MINT NAPÓLEONNAK VALAMELYIK CSATÁJA.

Nagy tervezést, szervezést és levezényelést igényel a különböző korosztályú színészek összehangolása. Kiemelte, hogy gyönyörű a látványvilág, nagyon jók a jelmezek. A színpadon jól mozognak és táncolnak a gyerekek.

A CSOPORT FIATAL, ÉS NAGY KORKÜLÖNB-SÉGEK VANNAK, EZ ÍGY NEHEZÍTÉS, DE JÓ LÁTNI, HOGY NAGYOK ÉS KISCIK EGYÜTT VANNAK.

Biztos nem könnyű egyik félnek sem, de az összhatás, összjáték tökéletes - zárta gondolatait László Sándor.

Körmöci Petronella is csatlakozott az előtte szóló zsűritársához, lehet jól érezni magunkat a színházban délután fél kettőkor, de ahhoz a csapatból áradó energia is fontos. Ettől az előadástól rögtön felébred az ember. A generációk között nagy különbségek vannak a csoportban, de náluk ez jól működött, együtt tudtak működni. A látvány többek között **Salamon Luna** érdeme is (a Találkozó plakátját is ő tervezte - a szerk.). Nem uralta le a teret és a díszletet sem, pontosan a karakterekhez lett alakítva. A fényezés is harmóniában van a színésszel, rendezéssel és a darabbal

- emelte ki Nella. Dicséretet érdemelnek a kosztümök is, olyan természetességgel viselik a színpadon, ahogy a zsűritag fogalmaz: *„egyáltalán nem akadályoz benneteket”*. A csoport tagjai és a rendezők is kifogyhatatlan energiával viszonyultak az előadáshoz... A jelenetváltások ritmusán kellene kicsit javítani, amikor pedig sötét van, és amíg nem szólal meg a zene, jó volna, ha senki nem mozdulna meg a színpadon. Egy korábbi előadás kapcsán is felmerült a műköromprobléma (a Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport *Meghalsz, Banya* c. előadásában figyelt fel a zsűri az egyik színész körmére - a szerk.), de ez most a Tiszavirág (**Hajagos Lea**) karakterénél - Nella elmondása szerint - elfogadható volt. Mindemellett a társulat szépen alkalmazkodott a muzslyai színpad adottságaihoz is, annak ellenére, hogy a népkörben nagyobb tér áll a rendelkezésükre. Szépen lehetett látni az alakzatokat és a térformákat.

EGY PILLANATRA SEM ESETT KI SENKI A SZEREPÉBŐL, MÉG AKKOR SEM, AMIKOR A BOGARAK CSÁPJAI ÖSSZEAKADTAK, MERT HÁT TERMÉSZETES, HOGY ÖSSZEAKAD A CSÁPJUK.

A „kicsiknek” külön dicséret, hogy amikor hátul voltak - szinte takarásban -, ott sem lazált senki, mindenki figyelt - emelte ki Nella. A koreográfia **Magyar Zsófia** érdeme, aki a színésznövendékek képességeihez mértén senkít sem terhelt túl vagy alul. Mindenkiből azt hozta

ki, ami benne van, és nem adott olyan feladatot senkinek, amelybe belebukna.

Oláh Tamásnak a *Rovarok* című, 13 évvel ezelőtt bemutatott előadás meghatározó színházi élménye. Megjegyezte, hogy a mostani csapat egy része akkor még meg sem született. A Muzslyán is bemutatott előadásban a háttérben megjelenő képregény utalás a korábbi adaptációra. Tamás szerint ez egy ifjúsági előadás, gyerekdarab, miközben tele van korhatáros tartalommal: „Ezeket a korhatáros tartalmakat megfelelően abszolváljátok, ami jól áll a csapatnak”. Nagyon jók a dalok, viccesek a szövegek, jól adják elő őket. Ki kell emelni a kosztümöket, valamint azt, hogy mennyit ad az alakításhoz az, hogy a gyerekek jelmeze humorforrás. Amít szívesen látott volna Tamás a színpadon, hogy megmutatkozzon, és ne csak a hangját halljuk, az az atka (**Magyarka Márkus**), az előadás egyik legizgalmasabb alakítása. Nagyon jól megformálta ezt a szerepet. Végig azon gondolkodott, hogyan lehetne megoldani, hogy lássuk az alakítást, és ne csak halljuk. Megjegyezte, nem biztos, hogy előnyös az, hogy a szereplő ki van hangosítva, így mintha veszítene a karakter az erejéből. Mikor a *Könyvmolyok* (**Király Réka**, **Szabó Hangya Dávid** és **Rostyák Áron**) olvasnak, az vicces, ám ebben az esetben is érdemes kihangosítás nélkül mondani a szöveget, nagyobb teret engedve a színészi játéknak „Remek alakítások vannak ebben az előadásban, nagyon jó, hogy csoportként működtök”. Don Gó (**Pósa Dominik**) dala, amely többször visszaköszön, jól működött, de mivel a színész falzettben énekelt, különös

hatást keltett. Tamás felfigyelt egy csalafintaságra is, és rá is kérdezett, hogy vajon a tetű (**Sziráki Alex**) járása csak akkor lassul-e be, amikor a többi szereplő utal a lomhaságra? A rendezők határozott egyetnemértéssel vágták rá a választ: **Nyári Ákos** igennel, míg **Budinčević Krisztián** nemmel felelt. A helyes válasz mégis az volt, hogy bizony Alexot némi sűgással kellett emlékeztetni arra, hogy ne felejtse el, hogy a karaktere az előadás teljes ideje alatt lassú. Salamon Luna, a látványtervező szólalt fel a zsűrizés végén; kiemelte, hogy nem az ő érdeme a látvány, hanem a gyerekéké. Valójában együtt egy workshopon alkották meg a maszkokat és a jelmezt, mindenki a sajátját. Tamás ehhez még hozzáfűzte, hogy **Tücsökhangyának** (**Magyarka Nicoll**) csak a szemét lehetett látni, talán célszerűbb lenne egy olyan jelmez, amelyben látszik az arca.

Kocsis Tímea

Jó étvágyat mindenkinek!

A topolyai Fosszilis Mosolycsalók Roald Dahl *Áldozati báránycomb* című darabjának zsűrizése

A topolyai fiatalokból álló csapat két éve robbant be a Találkozóra (és a köztudatba), és nagy sikert aratott. Akkor *A kopasz énekesnő* című Ionesco-abszurd szöveget vítték színre, tavaly pedig *A dzsungel* könyvével érkeztek a temerini szemlére. Az idei plakátjukon szereplő báránycomb láttán a nézők gyomra várakozva kordulhatott meg, de hogy mi sült ki végül belőle - az itt a kérdés.

Oláh Tamás kezdte az értékelést, és előrebocsátotta, hogy nagyon szereti ezt a színházi formát, valamint az *Áldozati báránycomb*éhoz hasonló térhasználatot. Korábban a zsűritag is részt vett hasonló darabok készítésében, és tudja, hogy a helyieknek mindig problémát jelent a helyszín rendhagyó elrendezése. *„Mindig szerettem bajt csinálni, de ez a forma csak így működik”* - mondta. A részvételi színházi formákat is előnyben részesíti Tamás, de felmerült benne, hogy ennek a megközelítés módjának milyen korlátai vannak. A topolyai csapat előadása kapcsán megjegyezte, hogy egy humoros darabot hoztak a Találkozóra, és a szöveg is megfelelő. *„Nagyon jó ez a groteszkség”* - fogalmazott. Tamás jelezte, hogy a társulattól nem idegen, hogy a színésznők férfi szerepeket alakítanak, ám ezt „elrajzoltan” teszik, nyilvánvalóan műanyag parókákkal és bajuszokkal. Tamás szerint ez jó megoldás, mert

A RENDEZÉS TUDATOSÍTTJA A NÉZŐBEN AZ ELŐADÁS „MEGCSINÁLTSÁGÁT.”

A narrátor (Hajvert Zalán) is folyamatosan reflektál arra, hogy amit látunk, az fikció. Bár az elbeszélő izgalmasan van használva, a jelrendszer nem mindig világos a zsűritag szerint. Megtörténik, hogy a narrátor felolvassa, átveszi a szereplők szövegét, de a szerepeket alakító színészeket is jó lenne hallani. A játék nagyon jól leköveti az elbeszélőt, a szerepek ügyesen vannak vezetve, de *„a narráció és illusztráció viszonya néha problematikusává válik”* - fejtette ki Tamás. Annak, hogy néhány nézőnek kelléket adnak, nincs valós funkciója, a néző azonban ve-

szélyeztetve érzi magát, és a zsűritag szerint ez jó állapot, mert aktivizálja a szemlélődőt. Az improvizációnak akár több teret is lehet adni, és ezzel együtt több hatalmat a nézőnek, mert ez a mostani csak illusztratív volt. Jack Noonan és Mary (Benei Rebeka és Tomik Eszter) közti dialógusnál az egész narrációban van megoldva, de jó lett volna, ha a két színész között történik meg a párbeszéd.

„A NOVELLA NYELVILEG NEM ANNYIRA SPECIFIKUS, HOGY ÉRDEMES LENNE MINDIG MEGTARTANI. OLYAN, MINT EGY COLUMBO-EPIZÓD”

- reflektált Tamás. Amikor az írtak a színpadra öntik a színészek, az zavart kelt az előadás szövetében, de pont ez az a groteszkség, amiben a társulat jól mozog, és jó lett volna még több szabályt áthágni. A narrátor is kaphatna kelléket, így dinamikusabb is lehetne a rendszer - zárta le értékelését a zsűritag, majd gratulált az alkotóknak.

„Nekem rettenetesen tetszik ez a beteg képi világ, játékmód” - fejezte ki elismerését László Sándor. Tamás felvetésére is reagált: az előadásban nemcsak a nézőnek nincs hatalma, hanem a detektíveknek sem (Ularik Emese és Benei Rebeka). A színészi játék kapcsán Sándor értékelte a Patricket és Maryt (Mák Dorottya és Tomik Eszter) alakító színészek mértékletességét. *„Milyen szép, nagyon apró, leheletkönnyű eszközökkel dolgoztok, ez a profiknak is a dicséretére válik”* - fejtette ki. Sándor szerint a színész szabadsága éppen akkor kezdődik, amikor „agyon van” korlátozva, és kevés eszköz áll a rendelkezésére. Ezek között a korlátok között lehet igazán érvényesen létezni a színpadon. Az előadás a meglepetés erejével hatott Sándorra:

„OLYAN IZGATOTTAN NÉZTEM, MINT EGY VÉR-FAGYASZTÓ TÖRTÉNETET. OLYAN KÖNNYED, OLYAN PIMASZ, OLYAN BETEG, HOGY NEKEM NAGYON BEJÖTT”.

Az elbeszélő jelenléte kapcsán kiemelte, hogy izgalmas volt, amikor a színész színésítette a narrációt, ugyanakkor zavarta, hogy papírokból, és nem könyvből olvasott fel.

Körmöci Petronella vette át a szót, aki szintén kedveli a hasonló stílusú alkotásokat. A zsűritag elmondása szerint az előadás „rendkívül elegáns, pontos, precíz” volt. Emiatt a precizitás miatt soha nem döccent meg. Elgondolkodva a darabban használt eszközökön, a zsűritagban felmerült, hogy a papírra mutatóinak a szereplők általi mozgatása vajon arra utal-e, hogy a játéktérben uralják az időt. E gondolatmenet miatt tette fel a rendezőnek a kérdést Nella, hogy mi az oka annak, hogy az óra nem valódi, illetve a zsűritagot az is érdekelte, hogy miért pont az adott pillanatban ér véget a zene?

Jankovics Andrea (a darab rendezője) elmondta, hogy az óra visszatérő motívum a társulat előadásaiban, *A kopasz énekesnőben* is szerepet kapott. „Nem akartam, hogy minden az legyen, ami” - indokolta az eszközhasználatot a rendező. A műanyag jégkocka sem csörög a pohárban, pedig a narrációban ez elhangzik.

SZÍNHÁZRÓL VAN SZÓ, ELÉG, HA AZ ESZKÖZÖK JELZÉSÉRTÉKŰEK

- fejtette ki. Andrea Tamás felvételére is reagált; eleinte dramatizálni akarta a Dahl-szöveget, de végül nem nyúlt hozzá, és ragaszkodott az elbeszélőhöz. Volt egy olyan koncepció is - a rendező elmondása szerint -, miszerint a narrátor voltaképpen Mary gyereke, de ez belső poén maradt. Az elbeszélő kezelte a lemezlejátszót, és szeren-

csés módon pont akkor szólalt meg az *Another Girl* című szám (The Beatles - a szerk.), amikor a férj vallomást tett. „Nagyon pontos volt minden jel, emiatt nyugodtnak éreztem magam a nézőtérben, ez az egész öt percnél tűnt” - jegyezte meg Nella. Az előadás rövidebbre sikerült, mint azt a rendező a próbafolyamat elején várta volna. Márciusban nem volt próbatermük, és múlt hétfőn kezdték el a munkát a társulattal.

Tamás megerősítette: fontos lenne hangsúlyozni, hogy a narrátor az író, mert ez nagyon kompakt anyag, rövid, beleférne, hogy dolgozik a szövegén.

A főpróbán még így volt, de útközben ez kikopott, a muzslyai előadáson a színész már nem fogta a ceruzát - válaszolta Jankovics. Tamás az előadás kísérletező jellege kapcsán megjegyezte, hogy az alkotók bátrabban is kezelhetik ezt a formanyelvet, mert nagy szabadságot ad, illetve a narráció tempóján is gyorsíthatnak, mert ez a színészi váltásoknak is kedvez. A rendező szerint jó lenne, ha még két hétig próbálhatnának intenzíven a színészekkel. Valóban jobb lenne a több szabadság, de ezek a gyerekek nem annyira gyakorlottak; az ilyen értelemben vett kiszámíthatatlanság a profi színészeknek sem egyszerű - fejtette ki Andrea.

„HONNAN TUDJUK, HOGY NEM ŪL EGY HŪLYE A NÉZŐTÉREN?” – ÉRTETT EGYET SÁNDOR AZZAL, HOGY MIÉRT PROBLÉMÁS BEVONNI A JÁTÉKBA A KÖZÖNSÉG TAGJAIT.

Ezt valóban soha nem lehet tudni, vigyázzanak! (a szerk.)

Hernyák Zsóka

Hogyan menekülünk meg a szörnyektől? - Mese vagy ökológiai-társadalmi színház?

A zombori Magyar Polgári Kaszinó színjátszó csoportjának Békés Pál *A Félőlény* című előadásának értékelése

A zombori csapat tagjai a 2025-ös szemle nagy visszatérői voltak, ugyanis 28 év után álltak újra színpadra Dušan Kovačević *A maratonfutók tiszteletkört futnak* című film színpadi adaptációjával. Az idén is különleges előadással készültek; egy mesejáték került repertoárra. A műfaj sajátossága miatt a Találkozó nézője ritkán találkozik ezzel az ágazattal. Ralbovszki Csaba, az előadás rendezője csak úgy, mint egy évvel ezelőtt, izgalmas kihívásra hívta a színjátszókat.

Körmöci Petronella indította az értékelést. A gratulációt követve javításra, csiszolásra javasolt dolgokat ajánlott a társulatnak. Az üdítő stílusú, 9-99 éves korig élvezhető előadást a karakterek elrajzolásával, túlzó ábrázolásával erősítene. *„Ha abból indulunk ki, hogy mesejáték, mesés játék, akkor vannak részek, amelyek több dolgot is elbírnának. Például a teázás jelenetei: vegyétek végig, hogy egy ilyen erdei karakter hogyan teázhat. Sok külső eszközt használtok, pl. hajfestést.*

DE GYÖNYÖRŰ DÍSZLETETEK VAN, A MESEBELI KARAKTEREK EZT NEM MINDIG TUDJÁK LEKÖVETNI. AZOK IS ELMEHETNEK SZÉLSŐSÉGESEBB IRÁNYBA, NEM CSAK A LÁTVÁNY.

Szélesebb meg nagyobb némajátékot is elvisel a műfaj. Történik ugyanis egyfajta realista színjátszás (példának felhozva az egyik jelenetet, amelyben Porhanyt játszó Rezicska Károly alakításában, a takarásban kidőlő hatalmas fa után megy - a szerk.), de ha az szélesebb, elrajzoltabb, akkor jobban értem a jelet, világosabb lesz, hogy ez az ember mit akar. A Félőlény szerepét (Juhász Emma) finom színészi eszközökkel vítted végig, lágyan, minden túlzás nélkül. Az egyetlen karakter, aki igazi ember. A többi figura elrajzolásával a Félőlényt emelnétek ki” - zárta gondolatait Nella, amivel a későbbiekben a többi zsűritag is egyetértett. A beszélgetés további menete

a mese műfaja felé terelődött: ki hogyan értelmezte azt, gyereknek szóló tantörténet-e vajon, vagy szimbolikusan értelmezendő, és felnőttek számára készült előadás?

Ralbovszki Csaba megosztotta velünk, hogy a dráma megjelenése idején a Ceaușescu-éra alatti erdélyi magyarok és románok közötti viszonyt látták bele; a kiserdei lények a magyarság, a szörnyek és bekebelező lények pedig a románok szimbólumaként értelmezték. Békés Pál, akinek egyébként semmi köze nem volt Erdélyhez, egy budapesti író lévén ezen csak mosolygott, és cinikusan azt válaszolta, hogy *„nem is gondoltam erre”*.

Oláh Tamás vette át a szót, aki először látta a társaságot, és hatalmas élmény volt számára. *„Folyton azt éreztem, hogy egy ökológiai-társadalmi színházat nézek, de aztán mindig elbizonytalanodtam, hogy mégsem. És ez tetszik nekem.*

EGY MESEBELI SZÉKELY VILÁG JELENIK MEG ELŐTTEM – MINT TAMÁSI ÁRONNÁL –, EGY MÁGIKUS-REALIZMUS. AMIKOR MESEBELI KARAKTEREKET KELL JÁTSZANI, AZ NEHÉZ, MERT AZOK TÍPUSOK, DE NEKTEK EZ JÓL SIKERÜLT!

A lehetőség is adott volt, az írott anyagból, stílusból kifolyólag. A típusok ellenpontjaként egyetlen fejlődéstörténet van, és az Emmáé (Félőlény karaktere).” Viszont arra nem kapott egyértelmű jeleket, hogy a Félőlény miért fél jobban, mint a többi karakter, akik szintén félnek, mi ennek a háttértörténete, erre nem érkezik magyarázat az előadásból. Érezni lehet egy furcsa, belülről történő bomlasztást, amikor próbatételek elé állítják, hogy „félőből”, szörnnyé avanszálódjon, de nem áll össze teljesen a darab belső logikája a szörnyek viszonyával.

A rendezőben felmerült, hogy a dramaturgiai húzások következtében, esetleg egy lényeges mondat is kikerült, ugyanis a társulat számára teljesen világos, hogy a karaktereket azért nem támadják meg a szörnyek, mert a Félőlény olvas, vagyis a történeteik tartják őket távol a rémektől. Fontos lenne, hogy ez korábban és egyértelműbben derüljön ki, mert bár ez az információ elhangzik a darab elején, valahogy mégis elveszik a történetben. **Juhász Rafael** megosztotta elgondolását saját karakterével kapcsolatban; Csatang, a „főszörny” szeretné megmenteni a Félőlényt, ám a saját logikája szerint: vagyis úgy, hogy ő is szörny legyen. Ez egy erős, de pontosításra szoruló motiváció Tamás szerint, majd kitért az előadás látványvilágára. *„Alapos, ízléses, könnyen átcsúszhatott volna giccsbe, ám sikerült ezt elkerülni, és kifejezetten szép lett az összkép. A kosztümök is kidolgozottak és erősek, egy kivétellel: amikor a Félőlény visszatér városi ruhában.”* Miközben a történet az ideális állapotba való visszatérést mutatja, emiatt hat idegenül a városi ruha - inkább azt sugallja, hogy a karakter „beszennyeződött” a világtól. Pedig az alkotói szándék inkább az lenne, hogy nem lett

szörny, csak megismerte a szörnyek világát - fejtette ki. Tamás felvetette még, hogy megsemmisül-e a kiserdő vagy sem? Ez nem egyértelmű, tisztázásra szorul.

László Sándor áthidaló javaslattal állt elő a városi kosztümöt illetően: maradhat ez az érzézés városi ruhában, de például egy bőrönddel kiegészülve (amelyben otthagyja kiserdőt a történet elején), és a végén, még a teázás előtt átöltözhetne a bőröndből a karakter, visszaveszi a saját, természetes „bőrét”. Ez tisztázhatná a jelentést.

Tanár úr így folytatta az értékelést a színészi játékkal. *„A színészi munkát szeretném kiemelni. Ki lett elemelve, megfejtve. Mindig ilyen érvényes és igényes játékok hoztak magatokkal; hittel, odaadással, pontossággal játszottátok a szerepeiteket. Apróság, de*

**A TEÁZÁS RITUÁLÉJÁT NE HAGYJÁTOK KI!
A TEÁZÁSNAK MEG KELL LEGYEN A MAGA
MÓDJA, TISZTELETE, UGYANIS EZ AZ Ő
MÚLTJUK”.**

Ezt a többi zsűritag is hiányolja. *„A második teázás még fontosabb, ott oldódik fel a görcs, a félelem... és ott jelenik meg az érzés, hogy valami jó kezdődhet. Ennek a jelenetnek időt kell adni, hogy igazán hasson”.*

Pozitívumként hangzott el, hogy nemcsak ebben az előadásban, hanem a mai napon már második alkalommal különböző generációk dolgoznak együtt, és ez milyen jól működik.

A színész csodákra képes - zárta a beszélgetést László Sándor.

Nagy Karina

Holnap a Találkozó színpadán

Klasszikusok, kortársak

Kedves temerini, topolyai és nagykikindai társulatok!

Megváltozhat-e az ember? Megbocsátható-e a bűn? Megtehetünk-e bármit, ha úgy adódik? A szerelem mindent legyőz? Ha a családtagjainkat rég nem láttuk, annak vajon oka van? Együttlétnek számít-e az, ami kényszerűségből jön létre? Ital-e a sör? Játék-e a medve?

Válaszukat legkésőbb szerda estig várjuk. Megértésüket köszönjük, üdv.

Április 15., szerda, 13:30

Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület, Temerin
Jáccunk Trupp

Molnár Ferenc: *Liliom* (90')

Dráma

Rendező: Gusztory Endre

Az előadásról: Lehet-e gazemberből ember? Létezik-e az igaz szerelem? Mire vagyunk képesek, ha reménytelennek látjuk a helyzetünket? Jóvá tudjuk-e tenni hibáinkat? Meg tudunk-e bocsátani, és el tudjuk-e fogadni a sorsunkat? Ezekre és még sok más, fontos kérdésre kaptunk választ Molnár Ferenc valóban örökérvényű drámájának feldolgozása során. Érdekelnek a válaszaink? Gyere, és nézd meg, hogy „jácca” a Jáccunk Trupp.

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Április 15., szerda, 17:30

Egység Művelődési Egyesület, Nagyikinda
József Attila Amatőr Színjátszó Társulat

Hajdu Szabolcs: *Ernellék Farkaséknál* (75')

Konfliktusok történetei

Rendező: Király Sándor

Az előadásról: Régi és új konfliktusok törnek felszínre Hajdu Szabolcs díjnyertes filmjében, amikor két egy-

mástól eltávolodott testvér családja hosszú időt követően ismét találkozik: Eszter nővére, Ernella családjával egy év után hazatér Skóciából, és Eszterék kénytelenek őket befogadni. A kényszerű együttlét szembesíti a családtagokat egymással, a közöttük feszülő ellentétekkel és saját magukkal is.

16 éven aluliaknak nem ajánlott

Április 15., szerda, 20:00

Mara Amatőr Színház, Topolya

Topolcsányi Laura: *A medve nem játék* (120')

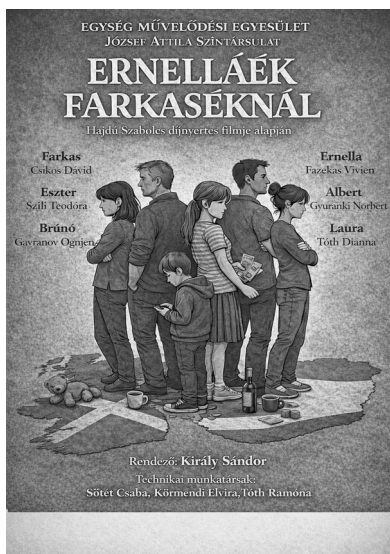
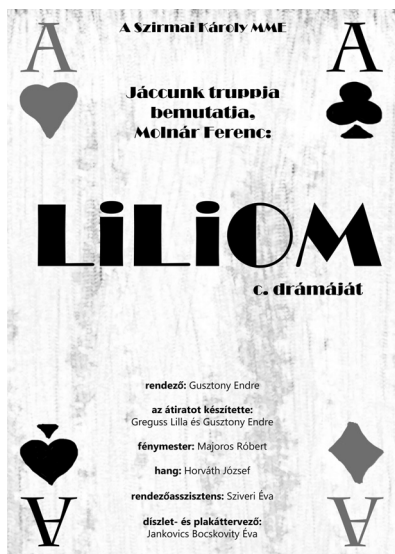
Vígjáték

Rendező: Csernik Árpád

Az előadásról: Egy csiki falu színjátszóköre megelégedi, hogy a pestiek szerint: a székely az, akinek a sör nem ital, az asszony nem ember, a medve pedig nem játék. Jókendvükben létrehoznak egy színjátékot, amelyben ötvöződik a székely humor és a pajzánság.

Művészi élményt nem ígérhetünk - mondják -, de hogy a székelyekből kiokosodnak, azt igen. Tisztán véletlenül úgy történt, hogy amikor a sok halomba hányt történetükből összegereblyézték a szívükhöz legkedvesebbeket, akkor látták, hogy cseppet pajzán lett.

16 éven aluliaknak nem ajánlott

Mit tennék, ha varázserőm lenne?

A gyerekek válaszaik egyszerre nagyívűek és egyszerűek: egyik pillanatban még a világ gondjait oldják meg, a másikban már egy trópusi tengerparton lógtatják a lábukat a családdal. A sorok között azonban valami nagyon fontos is kirajzolódik: a „varázserő” nem csak a csodákban és az álmodozásban rejlik. A gyerekek ráéreznek arra, hogy néha a legegyszerűbb dolgok - a gondoskodás, az odafigyelés, az együtt töltött pillanatok - is képesek változtatni a világon.

A mesékben olvastam, hogy varázserővel csodákat lehet tenni. Ezért néha én is szeretném, hogy legyen egy varázspálcám.

Először is nagy dolgokat oldanék meg, legyintenék egyet a varázspálcámmal, és megállítanám a háborúkat a világban. Segítenék az éhező és beteg gyerekeknek. A varázserőmmel mindenkit meggyógyítanék.

Ezután több szabadidőt varázsolnék a családomnak, hogy minél többet lehessünk együtt. Megállítanám az időt, hogy többet játsjunk a barátaimmal. A varázspálcám segítségével eljutnánk családommal egy szép trópusi tengerpartra. És ott addig maradnánk, ameddig csak szeretnénk. Semmiről sem gondolkodnánk, csak élveznénk.

EZ A VARÁZSPÁLCÁ JÓ LENNE, DE SAJNOS NEM LÉTEZIK. EZÉRT MÁSHOGY KELL VARÁZSOLNI. SZÜLEINKET BOLDOGGÁ TENNI AZZAL, HOGY JÓK VAGYUNK. BARÁTAINKNAK ÉS MINDENKINEK SEGÍTENI, HA TUDUNK. SOKSZOR A BOCSÁNAT ÉS A KÖSZÖNÖM SZÓNAK VARÁZSEREJE VAN.

Dohár Jovan

V/4 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Ha varázserőm lenne, nagyon boldog lennék, mert így tudnék teleportálni, el tudnék menni bárhová. Tudnék segíteni a családomnak eljutni a munkahelyre és bárhová, ahová csak szeretnék.

Elmennék Európába, Párizsba, Spanyolországba, Amerikába, de a kedvenc helyemre, Dél-Koreába is, mert az egy gyönyörű ország Ázsiában. Szerintem ez nagyon érdekes és különleges lenne.

Ha varázserőm lenne, nemcsak magamat vinném, hanem az egész családomat, a barátaimat és az egész osztályomat is elvinném oda, ahová csak akarnak.

Kocsis Edvárd

V/4 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Mezei Olivér (I/4)

Kovács Arina (II/4)

A XXX. Találkozó szakmai zsűrije

Körmöci Petronella

Színművész, a Szabadkai Népszínház magyar társulatának tagja

Zentán születtem 1972-ben. 1993 és 1997 között a Színművészeti Főiskolán, Békéscsabán tanultam. A diploma megszerzése után, 1998-ban a Szabadkai Népszínház magyar társulatához szerződtem, amelynek azóta is tagja vagyok. 2013-ban az Újvidéki Művészeti Akadémián honosítottam a diplomámat László Sándor osztályában, majd 2014-ben ugyanítt mesterdiplomát szereztem Hernyák György osztályában. 2019 és 2024 között a Szabadkai Népszínház magyar társulatának igazgatója voltam. Én magam is egy amatőr színjátszó csoportban szerettem bele a színházba, ezért ez a közeg különösen fontos számomra. A mai napig foglalkozom diákszínjátszókkal, és amatőr társulatokban is rendezek, mert hiszek abban, hogy a művészet közösséget teremt, és lehetőséget ad a kreatív önkifejezésre. A színházat komplex alkotói közegnek tartom, ezért a színészi feladatokon túl számos más szerepben is kipróbáltam magam: dolgoztam rendezőként, dramaturgként, fordítóként, jelmeztervezőként, rendezőasszisztensként, valamint a televízióban szerkesztőként és műsorvezetőként is. A színház iránti elköteleződésem túlmutat a gyakorlati munkán: folyamatos tanulásra és elméleti reflexióra is ösztönöz. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia doktori iskolájának abszolvens hallgatója vagyok, továbbá 2023-tól a Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti és Módszertani Kutatóintézetének külső tudományos munkatársaként kutatásokat végzek. Mindkét területen a színház működésének és alkotói folyamatainak különböző aspektusait vizsgálom.

voltam, majd 2002-től - csaknem tizenegy éven át - igazgatója is. Megalapítottam, és több mint hét évig vezettem a temerini Jáccunk Truppot. Azóta is osztályvezető tanár vagyok, emellett színész, rendező, és nem utolsósorban büszke nagypapa. Mintegy negyven jelentősebb szerepet játszottam színészként, és hasonló számú rendezéssel is büszkélkedhetem.

Most, hogy a kötelező köröket letudtuk, beszéljünk a fontosabb dolgokról: Vajdaságról, a művészetéről, a színházról - legyen az profi vagy amatőr - és a valódi szabadságról. Ezek éltetnek igazán. A színház varázslat. Képes arra, hogy értelmet adjon a mindennapoknak, legyen az ember a deszkákon vagy a nézőtéren. Tanárként az a dolgom, hogy a hozzám érkező kis palántákat neveljem. Öntözöm őket, elég teret adjak nekik a növekedéshez, és ha kell, bizony meg is metszem őket, mire összejön egy gyönyörű rózsacsokor belőlük (igen, kertészkedni is szeretek). Ez a profik világa. Az amatőr világ kicsit másról szól. Ott is rózsákról beszélünk, de inkább vad, igazi, természetes és messzire illatozó rózsabokrokról, amelyek az udvar végében nőnek. Amelyeket az ember tényleg a sajátjának érez. Amelyekre szeretettel néz. Amelyek az otthon részei. Most még csak készülök az idei szemlére, de az eddigi tapasztalataim szerint rengeteg csodás illat vár rám.

Oláh Tamás

Dramaturg, színháztörténész, tanár

Dramaturg vagyok, színháztörténész, tanár és költő. Tanulmányokat, drámákat, verseket, forgatókönyveket írok. 1990 nyarán születtem az épp szétesni készülő Jugoszláviában. Folyamatos mozgásban vagyok, de egész életemben Vajdaság volt az otthonom. Az Újvidéki Egyetem bölcsészkarának Magyar Tanszékén előbb filológusként majd magyartanárként végeztem. Közben a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem színháztudomány mesterszakán teatrológusként is diplomáztam. Doktori címetem a régi Színház- és Filmművészeti Egyetemen szereztem meg. Kutatási területeim a posztdramatikus, a politikai és a közösségi színház. A vajdasági magyar színjátszás történetét rögzítem. Az újvidéki Művészeti Akadémia docense, a Theatron és a Híd folyóiratok szerkesztője vagyok. A budapesti ELTE Humán Tudományok Kutatóközpontjának Irodalomtudományi Intézetében tudományos segédmunkatársként dolgozom poszt-doktori ösztöndíjasként. 2019-ben Kristálygömb díjat, 2021-ben Sinkó Ervin Irodalmi Díjat, 2024-ben Bécsy Tamás-díjat kaptam. Az elmúlt másfél évtizedben több tucat amatőr, független és kőszínházi produkcióban működtem közre színházcsinálóként Szerbiában, Romániában és Magyarországon. Magyarkanisán élek.

László Sándor

Pataki-gyűrű díjas színművész, rendező, az Újvidéki Művészeti Akadémia osztályvezető tanára

Sok embernek Katyó, még többeknek Tanár úr. 1961-ben születtem Törökkanizsán, suhanc éveimet Csókán töltöttem. 1984-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán, Virág Mihály osztályában. Először az Újvidéki Rádió drámai társulatának, később az Újvidéki Színház társulatának lettem a tagja. 1991-től a Szolnoki Szigligeti Színházban dolgoztam, majd 1996-tól a Szerbiai Rádió és Televízió hírolvasója lettem. Emellett tanársegédként kezdtem dolgozni az akadémián, két évvel később pedig osztályvezető tanár lettem. Ezzel egy időben az Újvidéki Színház művészeti vezetője

1988-1990

Borsos Endre, Kátai Oszkár, Sötét János

A MUZSLYAI „PETŐFI SÁNDOR” MŰVELŐDÉSI KÖZPONT SZÍNHÁZA

L. FRANK BAUM
OZ, A NAGY VARÁZSLÓ
című meséjéből

Bemutató 1988. 3. 15-én a Petőfi Körben Muzslya 15thor

Sereplők:

Dorina —	Kovács Éva
Tóbi —	Boros Mária
Herrin —	Kovács János
Em —	Balogh Zoltán
Madrágy —	Hancs Zoltán
Szilágy —	Kovács János
Gracelin —	Pálfi György
Óh —	Zombori Tibor
Sz. leánykérő —	Balogh Éva
Béni leánykérő —	Balogh Melinda
Tündér —	Varga Balázs
Szereplés megnevezés —	Borsos Endre, Grün Vera, Kátai Oszkár, Sötét János

rendező: Ákos Zoltán

Szöveg — Gera Angéla
Díszlet — Csépes János
Kostüm — Nagy László
Zene — Makai Tibor
Világítás — Balázs János

BELEPŐJÉNY 5000ft

1989. évi...
J.A.
T.V.A.
dodelin

Bobolycsó Melinda, Kovács Edit

A MUZSLYAI „PETŐFI SÁNDOR” M.E.

BEVÉTELEK
RAJZ PÉLYS 3. FELVONÁSOS BEMUTATÁS

A MILLIÁRDOS

FORGÓTÖTT VASZARY JÁNOS
RENDEZTE BALÁZS JÁNOS

SEREPLŐK:

KAGYAR, PAKAI TIBOR	PREFECTUR, POZSÁR SÁNDOR
RODNER, BALÁZS JÁNOS	CHWESTER, JÓZSEF SZÉCS
GRANDOL, BALÁZS GYÖRGY	BEITY, POZSÁR ETEL
BEITY, BARTA ISTVÁN	ZIT, VUCSKOVITY ROZÁLIA
VENDOM, LAKATOS DEZSŐ	FELICIA, BALÁZS ELVIRA
DOBI, PAKAI ZSUZSANNA	ZSOFI, BALÁZS MÁRTA
MARI, RAPOS MÁRIA	PINCER, BAKOS MÁTYÁS

RENDEZŐ: POZSÁR ETEL ÉS BALÁZS JÁNOS

RENDEZŐTÁRS: POZSÁR ETEL ÉS POZSÁR SÁNDOR
DÍZLET: GYULAI JÁNOS
SZÍV: BOLDOZSAR ETEL
TITKOS: H. FENDELŐZSÓ, BAKOS MARIKÉTA, PÖRNYŐZSÓ ÉS
BOGDAR FERENC

HELYTARTÓ: ...
JEGYEK KAPUJÁTÓK: ...

Balázs Márta, Balázs János, Pozsár Etel

Barta István, Balázs György, Lakatos Dezső, Pakai Tibor

Átlak: Boldizsár Eta, Viola Ferenc, Balázs Elvira, Balázs György, Pakai Zsuzsanna, Pakai Tibor, Pozsár Etel, Balázs János, Bakos Mihály, Úlnék: Lakatos Dezső, Kimih Rozália, Barta István, Pozsár Sándor, Rapos József, Rapos Mária, Balázs Márta

Barta István, Balázs Elvira, Vucskovity Rozália, Pakai Tibor, Rapos Mária

SELEKTOR I ORGANIZACIONI ODBOR
XXIV SEVERNOBANATSKOG SUŠRETA
POZOŠKIH AMATERA

DODELJUJE

POHVALU
Koso Željani
ZA UPEŠNO OSTVARENJE LIK
ALEKSE
u predstavi „LAKA I PARALAZO”

1990.

Arvadás útján...
Módszer a haránygyár terve
Művelődési és szórakoztató központok...
Művelődési és szórakoztató központok...
Művelődési és szórakoztató központok...

Próbált meg lazítani
zenés vídáműsör

Főpartnerek:
Pozsár ETEL, Balázs János, Kovács Éva, Makai Tibor, Zombori Tibor, Sötét János, Imrekeresztény István, Imrekeresztény István, Imrekeresztény István

Bemutató 1990 december 22.

NOVI KNEŽEVAC
SELEKTOR I ORGANIZACIONI ODBOR
XXV SEVERNOBANATSKOG SUŠRETA
SEVERNOBANATSKIH AMATERA

DODELJUJE

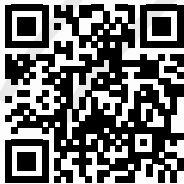
NAGRADU
BALAZS JANOŠU
za režisu
R MILLIÁRDOS
u predstavi „LAKA I PARALAZO”
18. Okt. 1990.

Insta(nt)-tér

Kedves Olvasó! Igazán nem szeretném a magánügyeimmel fárasztani, de kikiváncozik belőlem, hogy elmúltam harminc. Hogy rövidre fogjam, vannak kétségeim. A pötyörészős-lapozgatós generáció tagja vagyok, olykor csak kapkodom a fejem, de azért büszkén cipelem a szemem alatti dögnehéz táskákat. Node, ha a mélyen tisztelt olvasó nem akar további terheket, és voltaképp az olvasás is mélységesen fárasztja, kínálunk egy megoldást. Pörgessen, görgessen, kedveljen, hallgasson (a fülével, ne a szájával!), mert Instán és Facebookon is fent vagyunk. Képek, videók, kulisszatítkok - ezekre biztosan számíthat, a szemizmaft megtornáztatjuk, de a fejét nem kell kapkodnia (akkor sem, ha már túl van a virágkorán).

Instagram

facebook

Impresszum

Súgó - a Vajdasági Magyar Amatőr Színházszerzők XXX. Találkozásának színlapja · Kiadja a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség · A fedőlapot Pál Anikó tervezte Salamon Luna munkája nyomán · Tördelőszerkesztő: Pál Anikó · Szerkesztette: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea és Virág Kiss Anita · Munkatársak: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea, Kónya-Kovács Otília, Kormányos Gyöngyi, Mák Andrea, Nagy Karina, Rapos Emma, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Virág Kiss Anita · Korrektor: Bartuc Éva · A rendezvény megőrkítéséért felel: Szerda Zsófia és Dukai Dávid · 2026 április, Muzslya

